

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **O.**, proti povinnému **H.**, IČO : X., o **vymoženie 49,79 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. Er 4142/2000, o dovolaní súdneho exekútora **JUDr. P. H.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. októbra 2010 sp.zn. 2 CoE 427/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením zo 6. októbra 2008 č.k. Er 4142/2000-18 zastavil exekúciu a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 438 Sk do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia. O zastavení exekúcie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a o trovách exekúcie podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keď konštatoval zavinenie oprávneného na zastavení konania.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 31. marca 2009 sp.zn. 1 CoE 213/2008 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie zmenil a rozhodol tak, že oprávnený nie je povinný nahradiť exekútorovi trovy exekúcie. Mal za to, že neboli naplnené predpoklady v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku o procesnom zavinení, za ktorých by mal náhradu trov exekúcie znášať oprávnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie súdneho exekútora uznesením z 8. apríla 2010 sp.zn. 5 Cdo 51/2010 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že nedoručením odvolania oprávneného súdnemu exekútorovi prvostupňovým ani odvolacím súdom, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Košiciach, potom, ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, uznesením z 28.n októbra 2010 sp.zn. 2 CoE 427/2010 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách exekúcie zmenil a rozhodol tak, že oprávnený nie je povinný nahradiť exekútorovi trovy exekúcie. Dospel k záveru, že nemožno oprávnenému pričítať zavinenie na zastavení exekúcie v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko podstatným dôvodom zastavenia exekúcie bola preklúzia práva na vymoženie priznaného nároku. Obdobne nemožno oprávneného zaviazat' na náhradu trov exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného, nakoľko táto bola v exekúcii zistená až v čase zániku práva na vymoženie priznanej pohľadávky.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zmeniť a súdnemu exekútorovi priznať trovy exekúcie vo výške 69,80 €. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti trov exekúcie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom a platnou judikatúrou upravujúcou trovy exekučného konania. Konkrétne poukazoval na nález Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 31/04. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu súdneho exekútora považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne a dovolanie súdneho exekútora navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Povinný sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236

a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Súdny exekútor v dovolaní namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. septembra 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

